

Αρ. Πρωτ. 179/20
Αθήνα, 22/07/2020

**Προς: Την Α.Ε. Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας,
κα Αικατερίνη Σακελλαροπούλου**

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Εξοχότατη κυρία Πρόεδρε,

Με θλίψη, οργή και καταισχύνη, δίχως όμως έκπληξη, παρακολουθήσαμε την απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας (Σ.τ.Ε.) της Τουρκίας, η οποία άνοιξε το δρόμο για τη μετατροπή του Ναού της Αγίας του Θεού Σοφίας στην Κωνσταντινούπολη -πρόσφατα λειτουργούντος ως μουσείο- σε ισλαμικό τέμενος. Πρόκειται για την αναίρεση μιας απόφασης που ελήφθη το 1934 όταν ο ιδρυτής της Τουρκικής Δημοκρατίας, Μουσταφά Κεμάλ, πάνω στα εκατομμύρια θύματα του γενοκτονικού του έργου, προέβη στη μουσειοποίηση της Αγίας Σοφίας στα πλαίσια της εκκοσμίκευσης του κράτους. Σε μια χώρα που λίγα δείγματα σύγχρονης δημοκρατίας έχει να επιδείξει στον αιώνα ύπαρξής της έρχεται να προστεθεί άλλη μία πρόκληση που φέρνει στις μνήμες μας πρακτικές του παρελθόντος, οι οποίες όμως βρίσκουν σε κάθε ευκαιρία πρόσφορο έδαφος εφαρμογής.

Τα τελευταία χρόνια, ιδίως μετά την απόπειρα στρατιωτικού πραξικοπήματος της 15^{ης} Ιουλίου 2016, η Διεθνής Κοινότητα γίνεται μάρτυρας των έκνομων ενεργειών ενός καθεστώτος που ουδεμία σχέση μπορεί να έχει με τον σύγχρονο πολιτισμένο κόσμο, όσο και αν αυτό ευαγγελίζεται. Για άλλη μια φορά, δυστυχώς, αντιδρά αναιμικά στην προκλητικότητα της γείτονος όπως επανειλημμένα έχει πράξει και στο παρελθόν σε καταφανέστατες περιπτώσεις καταπάτησης ανθρωπίνων δικαιωμάτων, πάσης φύσεως ελευθεριών, ακόμα και του Διεθνούς Δικαίου, όταν και πάλι η Τουρκία στεκόταν απέναντι σε φίλες και σύμμαχες, στη θεωρία, χώρες. Για άλλη μια φορά, με μονομερείς ενέργειες και καθαρά για λόγους εσωτερικής κατανάλωσης, ο Τούρκος πρόεδρος δε διστάζει να «παίξει» με το θρησκευτικό αίσθημα του τουρκικού λαού με απώτερο στόχο να τον χειραγωγήσει και να μετατρέψει, τελικά, την κοινή γνώμη σε έρμαιο των αυταρχικών του προθέσεων. Η τελευταία πράξη του, αυτή της μετατροπής του Ναού της Αγίας Σοφίας σε τέμενος, βρίσκεται σε αυτή την κατεύθυνση.

Είναι πρόδηλο πως αυτή η πρακτική, καθόλα προσβλητική για τον ελληνικό λαό αλλά και το σύνολο της Χριστιανοσύνης ανά τον κόσμο, αποτελεί ταφόπλακα στην όποια πρόοδο θεωρητικά θα μπορούσε να υπάρξει. Και πάλι όμως, καμία έκπληξη δε μας προκαλεί. Αναλογιζόμενοι πως πρακτικές τέτοιου τύπου έχουν σκοπό να σβήσουν επί της ουσίας τη μνήμη, με στόχο το εφήμερο πολιτικό κέρδος, βλέπουμε τον Ερντογάν να καθιερώνει τον εαυτό του ως αρχηγό ενός ισλαμοκεντρικού κράτους.

Ωστόσο, σε αυτό το σημείο δεν φτάσαμε από τη μία στιγμή στην άλλη. Τα διαδοχικά λάθη των παρελθουσών ελληνικών κυβερνήσεων, η ανεύθυνη και μικροκομματική -στην πλειονότητα των περιπτώσεων- στάση της εκάστοτε μείζονος και ελάσσονος αντιπολίτευσης και η έλλειψη πολιτικής συνεννόησης και στρατηγικής απέναντι σε φλέγοντα ζητήματα, που άπτονταν της εθνικής κυριαρχίας και ακεραιότητας της πατρίδας μας, κατόρθωναν απλά να επιτρέπουν την εκκόλαψη της σημερινής, νεοθωμανικής συμπεριφοράς της Τουρκίας.

Τούτων λεχθέντων, για εμάς ένα πλαίσιο συνεννόησης της ελληνικής πολιτικής σκηνής σε αυτό το μείζον ζήτημα, που απειλεί ευθέως την κοινή λογική μας ως έθνος, είναι δεδομένο ότι πρέπει να υπάρξει. Στόχος μας πρέπει να είναι η σθεναρή αντίσταση στον επεκτατισμό και η άρνηση της λήθης, έχοντας ως ιστορική βάση τα βιώματα του λαού μας αλλά και τόσων άλλων λαών που τον τελευταίο αιώνα πλήρωσαν με αίμα το δηλητήριο της ασέβειας στο ανθρώπινο πρόσωπο και του θρησκευτικού φανατισμού.

Η συνεχιζόμενη κατευναστική πολιτική της Ελλάδος, απόρροια και της έλλειψης ενός τέτοιου πλαισίου, το μόνο που μπορεί να αποφέρει είναι μια νέα εθνική ήττα. Είναι νωπές, άλλωστε, ακόμα οι μνήμες της εισβολής στην Κύπρο. Η 20^η Ιουλίου 2020 αποτέλεσε την 46^η επέτειο από τότε που γράφτηκε αυτή η μελανή σελίδα στην ελληνική ιστορία. Νωπές ακόμα είναι και οι μνήμες από τη νύχτα των Ιμίων, όπου η χώρα μας βίωσε την απώλεια τριών εκλεκτών αξιωματικών της και την κατάφωρη αμφισβήτηση της εθνικής της κυριαρχίας.

Η παρούσα επιστολή δεν συντάχθηκε μόνο επειδή η πρόκληση του τουρκικού κράτους βάλλει κατά του θυμικού του Ελληνισμού και των συστατικών στοιχείων του ως έθνους. Μην ξεχνάμε, άλλωστε, πως αυτή δεν είναι η πρώτη παραβατική ενέργεια του σύγχρονου κράτους της Τουρκίας απέναντι στους χριστιανικούς ναούς που βρίσκονται στην επικράτειά της, αλλά η συνέχιση μιας σειράς αντίστοιχων ενεργειών. Η ίδια ακριβώς τακτική ακολουθήθηκε τον Ιούλιο του 2013 στον Ιερό Ναό Αγίας Σοφίας Τραπεζούντας, ο οποίος επίσης αναμένεται να λειτουργήσει ως τζαμί, έπειτα από εργασίες μετατροπής που στην ουσία αλλοίωσαν τον θρησκευτικό – ιστορικό χαρακτήρα του. Η Αγία Σοφία στην Κωνσταντινούπολη, όμως, δεν συμβολίζει απλώς έναν ακόμα χριστιανικό ναό. Μέσα σε ένα διάστημα σχεδόν χιλιετίας, ο ναός καθιερώθηκε ως σύμβολο της Ορθόδοξης Χριστιανικής Πίστης, της Χριστιανοσύνης γενικότερα, αλλά και ως λίκνο του παγκόσμιου πολιτισμού (ανήκει

στον κατάλογο Μνημείων Πολιτιστικής Κληρονομιάς της UNESCO από το 1985), αποτελώντας ένα ακόμα μεγαλόρρημα της ανθρώπινης ύπαρξης. Κανείς φυσικά δεν παραγνωρίζει ότι το διάστημα που μεσολαβεί από το 1453, με την άλωση της Πόλης, ως το 1934 ο χώρος του ναού λειτούργησε ως τέμενος. Όμως, η σημερινή στάση του Τούρκου προέδρου δείχνει τουλάχιστον μία επιστροφή σε αναχρονιστικές λογικές και μεσαιωνικές αντιλήψεις.

Για τους λόγους αυτούς:

Αναμένουμε την αποφασιστική σας στάση απέναντι στη βέβηλη συμπεριφορά της γείτονος. Προσδοκούμε στην επιβολή κυρώσεων κατά του τουρκικού κράτους, όχι μόνο από μέρους της Ελληνικής Δημοκρατίας αλλά του συνόλου του πολιτισμένου κόσμου. Δε νοείται να λαμβάνεται ως ισότιμος συνομιλητής κάποιος που προσβάλλει τις θεμελιώδεις αξίες και αρχές του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού, που επιβουλεύεται την εθνική μας κυριαρχία -και το αποδεικνύει καθημερινά με δηλώσεις του στην κοινή γνώμη-, που απειλεί τον τρόπο ζωής μας καθ' οιονδήποτε τρόπο, και να αποδεχόμαστε την απαξιωτική συμπεριφορά του απλά και μόνο εξαιτίας της φαινομενικής ισχύος του.

Επιτέλους, κάποια στιγμή πρέπει να πάψει η ανοχή απέναντι σε έναν εν δυνάμει τύραννο και στο καθόλα επεκτατικό δόγμα της «Γαλάζιας Πατρίδας» που πιστά ακολουθεί. Εξάλλου, έχει αποδειχθεί, και μάλιστα όχι στο πολύ μακρινό παρελθόν, πως η πολιτική του κατευνασμού θρέφει το θερίο, δεν το εξημερώνει. Αν στη θέση του Winston Churchill ήταν ο Λόρδος Halifax, η Ευρώπη σήμερα ενδέχεται να μην ήταν ελεύθερη, αλλά μία ακόμη ναζιστική επαρχία.

Μετά τιμής,
Το Διοικητικό Συμβούλιο
της Ένωσης Ποντιακής Νεολαίας Αττικής

